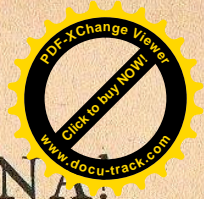

OTAKAR HANUŠ

JÁ JSEM VINNÁ:

ROMÁN LŽI

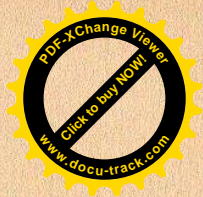
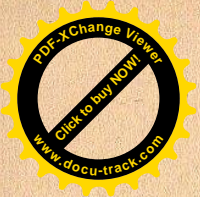
Druhé vydání

1928

V PRAZE

NÁKLADEM MĚSÍČNÍKU „GRANÁT“

Románová příloha, 4. kniha

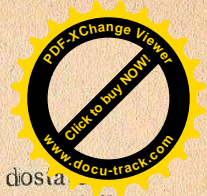
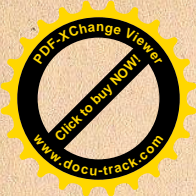

Své ženě

L Í B E N C E

v lásce a obdivu

Grafické závody V. & A. Janata v Novém Bydžově.

Když vyšla z nádraží, nemohla si dostá-
u jasnit, proč vlastně přijela do tohoto velkého
města, které jí více unavovalo nežli impono-
valo. Byly jí lhostejny všechny velké domy a
svůdné výklady, neporovnávala úpravnou dlaž-
bu ulic s blátem a prachem cest své dědiny,
nenacházela na svém okolí nic, nic zvláštního
než tu smutnou jistotu, že sem přijela, za něčím
snad nepěkným a nedobrým. Otevřela svou to-
bolku — měla velkou, koženou toboleku po otci
— a hledala v ní dopis, který jí dnes ráno svým
úpravným písmem poručil, aby vsedla na vlak
a jela, přijela, aby se nebouřila proti svému
Osudu, jehož moc si představovala jako sílu
nezlomitelného zákona.

A jak rozvírala zmačkané psaní, které znala
téměř napaměť, zachvěla se jakýmsi neodůvod-
nitelným strachem, že je pozorována ze všech
oken velkých domů, ze všech krámků, výčepů
a vozů, že je okukována bloumajícími vozky,
lenivými šoféry a apatickými posluhy, že vše-
chen vzduch, kouřem a prachem naplněný, je
přesycen neviditelnými pohledy, které nenuceně
a lehkomyšlně praví: „Však to víme, Heleno
Rottrová: přijela jste sem za chlapcem!“

...a se plaše a couvla před imaginární
...traků nazpět do nádraží, které se již
...prázdné a vypadalo docela lhostejně. A za-
...hleděla znovu na dopis. Tu — dotknoucí se
...pohledem jako amuletu — ztratila svůj
ostých a napřímila se pod vlivem pudového
vědomí, že nekoná nic špatného, jde-li za svou
láskou.

A začervenala se radostně.

Láska, kterou prostě a horoucně pocítovala,
seděla v jejím srdci jako zdravý, nevyparádný
pták. Nebyl to skřivánek mladičkových básníků,
ani fénix zkušených erotiků. Taková nahnědlá,
chocholatá slepička tam seděla, kvokala chlácho-
livě a spokojila se vším, každým zrnkem, kaž-
dým drobečkem. Nepoznala dosud egoistické a
vyspělé lásky zralých žen, žádajících si každé
vteřiny a myšlenky vyvolaného milence. On,
krásný, sličný a upravený On byl jejím pánem,
zbožňovaným otrokářem, takovým hrozným a
sladkým Pánembohem pro ni byl a mohl či-
niti co chtěl. Mohl milovat, pomilovat, odkop-
nout, přivábit a zradit — všechny jeho činy
byly v jejích očích spravedlivé a nepodléhaly
výtkám, neboť On nemohl v podstatě učiniti ni-
čeho zlého, poněvadž i jeho týrání bylo jaksi
projevem určitého citu pro ni a to jí stačilo.

Oh, jak si ho zamilovala, jak si ho zamilovala
cudnou náruživostí, jak se jím naplnila až po
okraj svého Já a nepopřála v sobě nikomu dru-

hému místečka. Přišel, veselý malíř, d...
dědiny a maloval jejich statek, protože
krásně starý a pyšnil se nejvyšší lomení
všechno letělo, uhánělo, i jeho slova
kový milý a lichotivý trysk, jeho slova se un...
sešikovat ve výbojnou falanx a dobýt srdce je-
diným slavným náporem! Bála se ho, ale vě-
děla, že mu nesmí odporovat, protože ho milo-
vala! Opozila by se odporovat svému bohu?
I panna Maria klesla na kolena a řekla pokorně:
„Aj, já děvka páně, staniž se mi podle slova
tvého!“

I Heleně se stalo podle slova jeho...

A ta noc, ta noc, ta voněla jetelem. V lese
houkaly sovy a snášely se sametovým letem až
na paseku, kam ji malíř Král vylákal stručním
šeptem a šelmovským přimhouřením oka. Seno
bylo v kupkách, nepokosený jetel voněl a hvězdy
byly na dosah ruky. Alespoň se jí zdálo, že se
k ní řítí s výše čistočisté oblohy a mění se
v planoucí kruh. Projela jí ostrá, nikdy před
tím nepocítěná bolest, ale potom ji zaplavilo
blaženství a pocítila, že je ženou, duší pod-
danou, rozkošným majetkem a že má pána. To
ji činilo šťastnou. A tak procítovala své ženství.
Nechtěla panovat, chtěla k někomu vzhlížet z
hloubi své prostoty a naplnit se vědomím radost-
né pýchy, že činí svého boha spokojeným.

A zhrdla trochu ve svém nitru. Doposaváde
byla první služkou v domě svého otce a zdálo

PDF-XChange Viewer
Click to buy NOW!
www.docu-track.com

se jí... e zcela neužitečnou. Neoceňovala své
pr... vážila svých mozolů — to bylo něco,
mus... být! Ale nyní! Sklonil se k ní kdosi
navoněný, toužil po její přítomnosti
a bez ostychu naznačoval, že mu její tělo la-
hodí. Zdálo se jí, že stoupla v ceně a nabývá
významu, že — pronikána mužem — dospívá
vlastně želaného celku a je povýšena nad všech-
ny svobodné. A takovou jasnou, rozjásanou mi-
lenkou mu byla, takovým sluncem večer vychá-
zejícím a takovým květem za noci se rozeví-
rajícím, že lichotivě uznal její půvab, její oběti
a poctil ji novým a novým něžným laskáním.

Odejel a neloučil se nijak zvláště. Nezane-
chával v dědině kus mládí s kusem srdce. Nalezl
dívkynu, která uměla být příjemnou a beznároč-
nou. Maloval a miloval, domaloval, domiloval,
svázal třínožku a krabici s barvami řemenem
a dal jí sbohem na dvoře jejich statku a stoupal
pak vesele do stráně. Zahleděla se za ním, ale
nepocítila žádného zmatku a nebyla nikterak
poděšena. Stalo se něco, co bylo předem mlčky
umluveno: sešli se dva lidé, našli v sobě za-
líbení, dali si krásné chvíle a rozešli se. Ta-
kové to bylo. Prosté a jednoduché.

Ani mu v duchu nezavyčítala, že nejevil žádné
bolesti z odchodu. On, pán, činil co mu bylo
libo a odešel proto, že chtěl. Proč by byl za-
rmoucen? Vždyť mu dala všechno a ráda, bez

PDF-XChange Viewer
Click to buy NOW!
www.docu-track.com

jediného promýšlení se sřítla do je... život
a ráda uhnula, když mu začínala vadit... v...
č...
sobě

Nezesmutněla po jeho odchodu. Nosila...
teplo jeho těla a pod plát si ukrývala...
žeh jeho polibků. Měla ho ve své duši neustále,
třebaže byl za horami a třeba ani nevzpomínal.

Až dnes ráno, téměř po měsíci, přinesl listo-
noš lehce načrtnutý vzkaz. „Příjed“, psal, „če-
kám ne Tebe v atelieru, stýská se mi po tobě“.
A dodával ještě něco milého a srdečného, tako-
vého něco důvěrného, co svěrujeme jenom
dvěma očím a jenom jednomu oušku. Byla na
poli. Listonoš ji vyhledal mezi ženci a podstrčil
jí psaní kamarádsky se šklebě — bylo přece
známo, že tohle žihle s panským jménem He-
lena se pobláznilo a snad i spustilo.

Tedy ještě dnes ráno byla na poli — ale
brzo odložila roubík a narovnávala si záda, zrudla,
chtěla říci něco běžného a samozřejmého, ale za-
koptala se a zmizela mezi panáky. Tam čtla
jeho psaní po prvé, po druhé už ve světnici
a mačkala je v kapse své sukně, když drmolila
otci něco o pražské tetě, o její nemoci a o oka-
mžitém příjezdu.

„Ukaž to psaní!“ Zahulal na ni.

Užasla. „Kde je? A Bože, já hloupá, že já
ho někde zasela?“ A přeslechla strohou otcovu
řeč, vyběhla na zápraží jako vítr rovnou mezi
kuřata s nožem v ruce, vraždila je s veselými

PDF-XChange Viewer
Click to buy NOW!
www.docu-track.com

a pak schystala máslo, uzené... „A
je...“, vzpomněla si.
Po třetí si přečetla psaní na nádraží a pak se
napaměť ve vlaku, vrývající si do mozku
do mramoru zrovna ta nejprudší a nej-
rozkochanější slova, která jí hladila a znovu
a znovu rozněcovala. Proto přijela do Prahy jako
ze země i s kořáním vyrvaná, jaksi nesvá, apa-
thická k okolí, ale silná ve svém živelném chtění
a zraky připnutá k vůdčí hvězdě.

A teď čte jeho psaní už po sté, jistě po sté.
Má vsednout na vůz elektrických drah číslo šest
a jíti tak dlouho, pokud neužije vody. Uchopila
svůj uzel a košík, neshrbila se, ale napřímila
pod svým břemenem a vklouzla do vozu, ne-
dívajíc se zvědavě ani polekaně kolem sebe. Jede.
Je jí sedmnáct let a už má milence! Jak je to
krásné! Všecky ty neparáděné slečinky nepo-
chopí velkou slavnost jejího srdce a neocení mo-
hutný zvuk zvonu v něm vyzvánějících: „Mi-
lencec, milencec, mi-le-nec!“

Něha prostých písní, na jarmarku slyšených,
oplavila její myšlení svým žalobným rytmem.
Uměla jich hodně a všechny opěvovaly lásku
žalostně a beznadějně, končíce vždy smrtí mi-
lenců. Ale její a jeho hrob nebude u lesa jako
hrob Mnislava a Běly, poněvadž jim nikdo ne-
brání a mohou se mít rádi. (Oh, jak to drnčí,
jak to železo, násilím a lidskou zpupností k so-
bě montované, vykřikuje a laje kolejí! Zda-li

PDF-XChange Viewer
Click to buy NOW!
www.docu-track.com

pak už je u vody?) Láska je něco velmi svát-
ného, poněvadž dává do srdce nekonečnou
děli, kdy je všechno vyžehleno a zvony
se houpají v taktu a vyzvánějí: milencec,
nec, mi-le-nec...

Až tam nahoře bydlí. Má k nebi blíže a je
sám. Stoupala svěže do schodů jako by na ve-
selku šla a smála se v duchu svému ranci, který
mokval krví zabitých kuřat. Když zazvonila a
on otevřel, uzřela pootevřenými dveřmi nahou
ženu spěšně se v květovaný šátek halící a tu
se jí zardálo, že přece není všechno v pořádku.

Uvítal ji flegmaticky a potlačil smích. Byla
trochu směšná se svým rancem a košíkem a
měla tak úzkostlivě vyjevené oči.

„Ani jsem tě nečekal!“ řekl, vyndal lulku
z úst a odplivl. Ohlédl se rozpačitě.

„Ale psal jsi!“

„Psal... pili jsme trochu a pak jsem psal. —
Mám zde model...“ Znovu zrozpačitel. „Musíš
odpustit. Nech ty věci zde a přijď asi za hodinu!“

Položila ranec a koš na dláčky v předsíni a
zůstala nad nimi skloněna, aby získala trochu
času a mohla zde ještě chvíli zůstat. —
Pak se vztýčila, zbrunátněla a vyrvala ze sebe:
„Ty... ta nahá ženská...“ a chtěla dokončit
svou zoufalou otázku, zda skutečně není ničeho
mezi nimi, ale zastyděla se tak krutě, že i dýchat
nemohla a vyběhla bez pozdravu ven, klopýtajíc

PDF-XChange Viewer
Click to buy NOW!
www.docu-track.com

dech, nechávajíc vyjeveného Frantu Krá-
a prahu dveří s lukou v ústech.

A ubíhala dolů, náhle trochu žárlivá a
žádostivé krve zardělá, zopakovala si
všechny jeho něžnosti i lhostejná vyprávění
o běžném druhu dívek, které za pár korun stojí
nahé malířům modelem, nemajíce k nim oby-
čejně jinak nijakých citovějších vztahů. Byla už
téměř v parteru, ale zastavila se na svém blá-
hovém útěku a stoupala znovu do schodů, trochu
zahanbena dětinskostí svého počínání a naky-
přila si znovu duši, která již již se začínala
pokrývatí bolící korou.

Na ohbí schodů v třetím poschodí kmitla
se kolem ní mladá holka s rozbujněnými, do-
vádivými vlnami. Měla pleskavou, trochu po-
mačkanou sukničku, nosík po pražsku do výše
ohnutý a kolem očí malé vrásečky. Běžela,
skákala se, schodů, zachichtala se, zašmejdlala
sukní jako třasořitka, cupla, znovu vyprskla a
byla už dole v mezaninu, i se svou bílou, trochu
pošpiněnou a chvatně oblékanou blůzičkou.

„To byla ona!“

Helena se nahnula přes zábradlí. „To byla
ona! Stála tam před ní ještě chvíli tak, jak ji
pánbůh stvořil, a teď už běží. V hrsti držela
korunky. Chudák holka!“ Došla k jeho dveřím
a zaklepala.

Franta otevřel docela flegmaticky a řekl:
„Pojď! Už jsi se umoudřila? A co dělají u vás?“

PDF-XChange Viewer
Click to buy NOW!
www.docu-track.com

Neodpověděla, vcházejíc do atelieru
rozžhaveného a jenom letmo zahlédla
akt Frantou malovaný, přes nějž tento
zaval stratatý šátek jakoby se nechumel-

Padla na ni tíseň, když uzřela jeho stůl, kde
se potácely sklenice mezi vytlačenými tubami,
kousky housek, špinavými, zamaštěnými papíry
a štětci. Milovala úpravné světnice jejich statku,
kde každá sklenka měla na jarmaře své místo
a každý obrázek svůj hřebíček — a teď vpadla
do něčeho nového, protilehlého, deprimujícího.
Takovéhle kostely nemají míti pánibozi prostých
děvčat! Okradají se o svou záři, o svůj nimbus,
žijíce v lajdáckém okolí, které působí i na jejich
rozběhaný charakter.

Za jednoduchou zástěnou tušila jeho lože dle
pošpiněné cíchy, vykukující zvědavě jako hu-
bená, umolousaná sousedka ze dveří. Její vro-
zený vkus, smysl pro čistotu a úpravnost bouřil
se v tomto nepřijemném okolí, které nebylo ani
stvořeno pro sebehrubší práci! Představovala
si malíře jako zdatného dělníka božího, jako
představitele krásy nejen svou prací, ale celým
svým životem a okolím. Ale nemohla dopřemí-
tat, poněvadž ji už Franta objal kamarádsky
v pase a vtiskl jí na ústa smyslný polibek, pod
nímž se zachvěla jako bříza pod nárazem víchru.

Její chřípí se rozšířilo. Vsála do sebe jeho
vůni, ucítila jeho mužství, onu zvláštní směs vý-
pachu pleti, tabáku a látky, zamrkala prudce

PDF-XChange Viewer
Click to buy NOW!
www.docu-track.com

očanovávající svou ženskost, která pod-
omuto nepřipravenému svodu.

„Přesla jsem ti kuřátka a kus másla. Také
je tam v koši.“ — Zasmála se. „Bylo
vlastně určeno mé nemocné tetě. Ne, ne,
jen si to nech“, pospíchala ho uvědomit, „to já
řekla jenom tak, že teta... Otec se krabatil!“

„Vymluvila jsi se!“

„Vymluvila. Nebyl by mne za tebou přeci
pustil. — Ale máš to zde divné!“

„Nelíbí se ti u mne?“

„Ne! Nemáš ani kytičky za oknem a špina-
vo... Počkej!“ zvolala, podléhající náhlému ná-
padu a vyběhla do předsíně, kde při svém pří-
chodu zahlédla plechové vědro. Zíral na ni zvě-
davě, ale když napustila vodu do vědra a shá-
něla se po rýžáku a hadru, pochopil.

„Snad bys...“

„A proč ne? Což to není tvůj domov a tedy
také trochu můj? Chudáčku“, zalitovala, po-
klekající na podlahu s hadrem v ruce, „on se
o tebe nikdo nestará, kde kdo tě šidí, ale žádný
ti zde nic neuklidí. Bože, to je špíny!“

„Od loňska zde nebylo myto!“ ozval se z plá-
těného křesla, neodvažuje se jí vymlouvat její
počinání.

„Od loňska!“ Zhrozila se. „Od loňska! A
to v tom spíš? A co ty peřiny?“

Vstala a nahlédla za zástěnu. Spatřila zašpi-
něnou postel, rozházenou jako vrabčí hnízdo.

PDF-XChange Viewer
Click to buy NOW!
www.docu-track.com

Otrásla se hnusem. Jak je to možné, že
hletem spí! Ošklivita by si jenom do-
těch peřin, kdyby nebyly jeho!

„Spíš zde sám?“ začtvěřila, očekává-
hlým strachem jeho odpověď.
„Sám! S kým bych spal, když ty zde nejsi?“
„Což my jsme spolu někdy...“
„Nu, doslova ne, nespali jsme spolu, ale tam,
na louce, víš?“

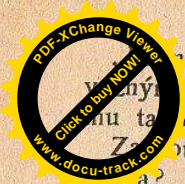
Vstal a naklonil se k ní. „Nech toho, sedneme
spolu, popovídáme si a pak...“

„Ne!“ krčila se, odhánějíc hadrem jeho do-
těrnou ruku jako mouchu, „nemohla bych zde,
mezi tím vším svinstvím! Až bude čisto, po-
tom!“

A pustila se do práce s jakousi obnovenou
chutí, protože si uvědomila, že ji pak čeká něco
příjemného a krásného.

Zatím co klečela a drhla, provádějíc rytmic-
ké pohyby svými nádhernými kyčlemi a masitý-
mi rameny, seděl Franta nečinně v křesle, dý-
mal z lulky a zvolna se rozplameňoval její živou
krásou.

Měl v sobě jemný umělecký cit a dovedl se
také dívat na ženy s chladnou zpytavostí, s ja-
kýmsi l'art pour l'artismem, obdivuje znalecky
jejich proporce, pohoršuje se nad vadami a chy-
bami. Ale ta, co zde klečela, ta nebyla vzata ze
žádného běžného tuctu, to byla živá, vyslovená
krása bez poskvrny a kazu.

„se vdávat“, řekla pojednou s lehkým smíchem. „Kojanovský fořt říkal našemu tati, že by mne od minuty chtěl!“
Začal uvažovat: „A co ty?“

„A? Jak se můžeš ptát, když víš, že mám ráda tebe?“

Zastavila se v řeči, poněvadž slova „mám ráda tebe“ nebyla pro ni nikterak přesvědčivá. Ždímajíc hadr, zeptala se zpytavě svého srdce, jeli tomu skutečně tak? Srdce neodpovídalo, jenom prostá její logika promluvila za ně. Jak by ho neměla ráda, když mu náležela?

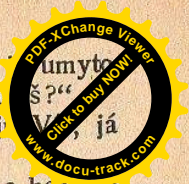
„Ráda, nerada“, povídá flegmaticky Franta, „láska je prchavá. Já si tě nevezmu, to ty dobře víš!“

„Copak čekám na vdavky?“

„I to se ví, že ano! Každá ženská jako ty jsi, se chce vdát, protože se musí na někoho držet!“

Nedá jí to! Vidíš, sotva jsi přijela, už mi zde poklízíš. A proč? Za čtrnáct dní to všechno zase zpustne. Je to marná práce!“

Chtělo se jí odporovat, chtěla mu říci, že nepracuje marně. Chtěla mu říci, že se přijela do Prahy s milencem potěšit, ukojit se v jeho náručí, vybit své touhy. A nemohla by mu patřit v tomhle zmizerněném okolí. Bylo jí, jako by čistá a střízlivá přišla po ránu do hospody, kde po celou noc zuřila zběsilá pitka. Takové okolí přece nenaladí k milostnému rozblouznění!

„Vidíš!“ oddechla si vztávajíc, „už jsem umyta!“
— A prohlédlo to hned — nepozorovaně.
„Prohlédlo — ale bylo zde útulnější, já si už na atelierovou špínu zvykl...“

„A nezachce se ti někdy mít domov s hezky a nábytkem, spraveným prádlem, s celou tou čistotou, kterou ti může připravit jedině žena?“

„Ne! Já mám jiné cíle. Tenhle domov — to je jenom nutné zlo. Zaskočil jsem jenom na chvíli do Prahy; příští týden odjedu a budu venku až do podzima.“

„Kde?“

„Tam, kde najdu vhodné partie!“

„A děvče!“

„Nemysli si. Taková příhoda jako s tebou, ta se málokdy přitrefí. Všecka děvčata nejsou tak prudká!“

„Tak hloupá, chtěl jsi říci!“

„Cožpak je láska hloupostí?“

„Poslyš! Co myslíš, byla to mezi námi láska? Já tě měla ráda, to vím, ale ty?“

„Byla's mi milá!“ odpověděl vyhýbavě.

„Milá!“ opakovala po něm posměšně, spouštějíc si vykasanou sukni. „To není nic zvláštního! Mně je třeba milý i kojánovský fořt — ale ráda ho nemám! Co bys tomu řekl, kdybych i s ním... zarazila se v proudu myšlenky, zamlčela choulostivé slovo a dořekla: „jenom proto, že je mi milý?“

„Co bych mohl říkat? Věděl bych o tom?“

...je tomu!“

„M... bych mlčet, poněvadž jsem si tě žád...
...nou... sáhou nezavázal“.

„...lo by ti toho líto?“

„...roč? Každý má rád hezké děvče. — A
znám ho?“

„Kojanovského?“

„Ano!“

„Je sice už nemladý, ale spory a hodný. Ne-
křičí na lidi a myslivnu má jako ráj. Pěkný do-
bytek ve stáji“, rozechřávala se, „hus, slepic, ka-
chen habaděj — vidíš, byla bych milostpaní a
nosila bych klobouk. A takové štěstí zahazují jen
pro tebe a ty nic!“ Zasmála se ironicky a upěla
na něm zvědavě očima.

„Jakže — já že nic? A co mám dělat?“

„Přijet zase k nám a chtít mne!“ Zvroucňela.

„Je tam přece trochu smutno a ta práce, víš,
ta taky není všechno. U nás je všechno přísné,
jako v soudní síni mi to připadá, člověk je
pořád obžalován, že málo pracuje. A pochva-
vy, povzbuzení nikde. Všechno je jako samozřej-
mé. Vidíš, já na tohle nikdy nemyslela, až u
tebe, kde se cítím trochu svou a trochu paní.
Tam moje srdce a duše neznamená nic, tam se
oceňují pouze moje ruce. Smějí se mi, že čtu
knížky. Jestli pak taky čteš?“

„Nemám času!“

„A to je mi tě líto! Já u knihy zapomenou na
celý svět — jenom na tebe ne. To se mi vždycky

zdává, že ty a já se plachtíme všemi těm...
mými moři, že ty a já bydlíme spolu v...
dno...
hotelu a večeríme pod platany — víš, o...
všechno v těch knihách tak krásně vyp...
Pak ve své komůrce na tebe vzpomínám a ne-
chce se mi ani spát!“

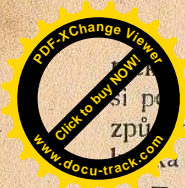
Aniž by pozorovala, stávala se zase pomalu
služkou a otrokyní svého pána. Vzhlížela k němu
úsměvněji a úsměvněji, pokorněla a hledala v
jeho očích přívětivý pohled. A Franta, lajdácký,
dobrý, ale nepevný Franta se koupal v jejích
slovech, zdál se sám sobě důležitým proto, že
je tak krásně a obdivujícím tívto děvčetem
milován.

Helena nakrájela chléb, namazala jej máslem
a na rendlíčku upravila několik vajíček. Obědvali.

„Tak — a teď něco zapít!“ řekl důležitě
Franta a sáhl pod postel, vytáhl dvě láhve vína
a nalil do naražené skleničky. „Budeme pít oba
z jedné!“

Napila se a hned se rozjiskřila. Všechny šfávy
jejího sedmnáctiletého těla začaly pracovat jako
míza ve stromech na jaře. Usedajíc na Frantův
klín, dala mu cítit všechny pružné ovály své
postavy a útočila na jeho smysly svými rozkvet-
lým mládím.

„Je nevýslovně půvabná“, říkal si Franta se
zamhouřenýma očima a líbal ji. „Je nevýslovně
půvabná — ale co s ní? Pomilovat, pomilo-
vat...“ vztáhl ruku a vypil prudce celou skle-

vína, „ale co pak? Eh, co pak?“ odpověděl jí, „sedem na lůžko, které Helena upravila tím, že zakryla jeho špinavé cíchy něčím květovanými šátky.“

„Ty moje malá, krásná, hezoučká!“ začal se vmlouvat do vášně a prudce ji k sobě tiskl. Jí nebylo zapotřebí podobného násilí na samu sobě — hořela, majíc zvlhlé rty a zavřené oči. Prožívala slastné očekávání, neunikala mu, měnila se v loutku, která vědomě dává činit se sebou co kdo chce, poněvadž ten, kdo právě chce, chce jen krásně, moudře a vítězně.

„Máš mne rád?“

Stýskalo se jí po jeho mazlivých slovech i zažadonila o ně. Proč jí nesvádí šeptem a horkým, zažihavým dechem, proč ji nehledí tak roztržene jako jindy?

„Napij se!“

Nalila a podala mu sklenku. Zvrátil ji do sebe. A jakoby tímto vínem přilil oleje do uhasínajícího požáru, rozburácel se a zapletl se do jejího těla.

Potom odpočívali zmateni, ale jenom na chvíli. Franta se brzo našel, vstal s lože a začal si zpívat a pít. Ale ona, která po prvé odhodila svůj stud a nevnímala pouze pasivně jeho milování zúčastňujíc se kvasu celou svou vášní, pocítila instinktivně, že kdosi nový, neznámý vstoupil do jejího života. Byla si jista, že hlou-

biny jejího těla se otevřely a vssály do sebe počátek zrození nového tvora a to ji naplnilo tak spanilým pomyslením, že se očistvovala šlenkou a nadějí na vytvoření nového člověka.

Ale jenom na tak dlouho se radovala, pokud se smysly neurovnaly, pokud nad nimi mozek nenabyl vlády. Potom se zhrzila nových možností a zeptala se tiše:

„Ty, Franto, co jestli budu mít děťátko?“

Mávl flegmaticky rukou: „Na to nemysli!“

„Ale vždyť je to tak lehce možné! Neopustil bys mne?“

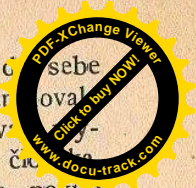
„Neopustil!“

Posadila se na lůžku a bylo jí blaze. Neopustil by ji! Nezanechal by ji v trampotách a hanbě! Hodný, milý Franta! Musela se znovu ubezpečit jeho šlechetností:

„A co bys dělal?“

„Co. Co? Ty nevíš? E, jdi, jsi ty hloupá holka! Zavedl bych tě někam a z děťátka by nebylo nic. Anebo...“, ušklíbil se chytrácky, „on by pan fořt taky neodolal, kdybys mu v lese vstoupila do cesty a pak by bylo přece po starosti! Byla bys paní fořtovou a děťátko by tu bylo nádvakem!“

Otočil k ní hlavu, čekaje, že se bude stejně s ním cynicky usmívat. Ale v jejích očích a v jejích rysech volalo zoufalství a lomilo tam rukama. Chtěl ji odbýt novým „Eh, jdi, ty jsi hloupá holka!“ ale ona se před ním zvolna

PDF-XChange Viewer
Click to buy NOW!
www.docu-track.com

zda do majestátní výše, rostla, přísněla, stárla před zrakem v několika hrozných vteřinách a začala drkotat zuby:

„Když ti si představuješ to své „neopustím tě?“ Abych v sobě zabila život, na který nemám práva, nebo abych se pověsila hodnému člověku na krk pouze pro svou vinu? Franto!“ zahořekovala a rozplakala se, „tys mne neměl nikdy rád, tys mne jenom chtěl jako jiná děvčata — a nic víc!“

„A co sis myslela? Víš, že se nemohu vázat!“ Přál si býti hrubým. Bylo mu, jako když v něm voda po povodni opadáva, jako by se v něm ředila krev před bouřením zhutnělá. Neuměl překlenout vznikající propast mostem lásky; byl celkem požívačnick. Nasýtil-li své smysly jídlem milování jako břichopásek lahůdkami žaludek, odcházal bezohledně od prostředního stolu a nemíval ani strojené laskavosti pro tu, která se mu dávala. Helena vycítila jeho flegmaticnost a byla by křičela vztekem, že podléhala stále jenom tak, beznáročně, na rozkaz, nežádajíc si žádných duševních dokladů jeho náchylnosti. Ale po chvíli, když se v něm nic nehnuo a on k ní nepokročil a za ruce ji nevezal, vztýčila se, osušila slzy a řekla: „Půjdu!“

„Už? A kam?“

„Domů. Dříve k tetě a pak domů.“

„Kdy se uvidíme?“

„Proč bychom se měli vidět?“

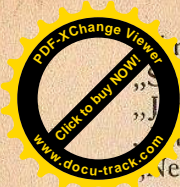
PDF-XChange Viewer
Click to buy NOW!
www.docu-track.com

Zahleděla se na něho cize a trochu vstně. Hledala v jeho tváři všechno, co jí rozehřávalo a sílilo, ale bylo jí, jako by náhle prohlédla, jako by šupiny s očima a zestárla o deset let. A tu, ve vychlazeném atelieru, v zápachu terpentýnu a špinavého lízu, objevilo se jí její omámení jako tajemný hrad v dálkách, který opustila a nikdy, nikdy již nedobude. Nepřemýšlela dříve, upokojovala sladkou lehkovážností, o dosahu svého vzdávání se a o všem, co ztratila, poněvadž její srdce bylo rozblouzněno prokletou první láskou, ale nyní, když nahlédla v pusté Frantovo nitro, zdálo se jí, že byla přepadena a narkotisována loupežníkem. Cesta k němu, cesta z domova do atelieru byla poseta nadějemi — ale cesta zpět?

Franta se kymácel na židli a cpal zahnědlým prstem tabák do lulky. Je to sakramentský živobyť! Ženské jsou prach podivné a je vsutku škoda, že je člověk přeci někdy potřebuje.

A Helena sbírala svůj koš a raneček, stála v atelieru jako propuštěná služka a čekala žhavě na jedno jeho slovo, kterým by se mohla znovu obloudit, opít, omámit, aby srdce tolik zbytečně nebolelo. Ale Franta nic, nic, jenom lulku cpe, dívá se pryč a pije.

Oh, Heleno, Heleno, do jakés to přišla špíny! Jaké to bylo bahno, žes v něm stála až po pás a mermomocí chtěla v něm celá utonout!

ně neslyšnými kroky dospěla ku dveřím.
 „Sbohem!“
 „Kde jsi už?“
 „U tety; sbohem!“

„Nemáš nic na srdci?“
 „Nic, nic, jen to, že jsem tě v něm měla!“
 „To jsou zbytečné řeči.“
 „Také si myslím. A proto jdu. A ty, ty...
 nech mne už na pokoji!“

Vrzly dveře a Franta zůstal sám. Chvilí necítil ničeho, ale pak se mu zdálo, že se zbavil zlého svědomí.

Vstal, protáhl se líně, namazal si krajíc chleba máslem, uvelebil se v plátěném křesle a stoicky filosofoval nad Heleniným odchodem. Nemrzl se, že zmizela. Zatoužil po ní mezi pátou a šestou čtvrtkou, napsal dopis alkoholem inspirovaný a ani nečekal, že by se — poslušná — u něho zjevila. Přišla, podarovala se, odešla. Je to konečně správné. Ženy mají být beznárodné a zbytečně umělce neobtěžovat. Inu...

Franta se zakousl do krajíce a chutě žvýkal; pozoroval s potěšením, že mu zbývá ještě jedna láhev.

„Konec konců to byla hodná holka!“ vyjádřil si výsledek svého přemítání a důkladně jej zapil.

Zatím se Helena Rottrová potácela Prahou a marně se namáhala, aby shromáždila své myšlenky rozutíkané jako vojsko po prohrané bitvě.

Nemohla se ničím ukonejšit, nikoho obviňovat než samu sebe, poněvadž se do modrého bohatství přivedla jen svou vlastní, nejvlastnější vinou.

Blížila se k obydlí své tety s matkou, s důvodnou nadějí, že snad u ní, přísné, s trochu utišení a kousek domova pro své srdce.

Vešla do polomoderního domu v zastrčené ulici a zazvonila. Křaplavé zvuky rozdrnceného zvonku zachrastily černým, nehybným vzduchem. Ozvalo se vysepalé hafání neviditelného psa, potom se čísi kroky došouraly ku dveřím a ostrý hlas je prořízl otázkou:

„Kdo je?“

„Já!“ řekla tiše Helena.

„Kdo „já?“ To by mohl říci každý! Já!“

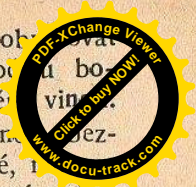
„Já! Helena!“

„Helena?“ Hlas si neuvědomoval a přemítal. Potom zazněl suše a nepřekvapeně: „Helena! Aha! Tak pojd!“ Řetízek zachrastil a dveře se otevřely. „Vítám tě ve jménu božím a očisti si boty, abys mi nezamazala podlahu!“

„Rukulíbám!“

Hnala se po tetině ruce vědouc, že ruka bude zdánlivě utrhovát, ale potom se přeci ráda nastaví k políbení. A jak se skláněla nad suchou, dráповitou ruku, otřelo se jí cosi o nohy. — Uskočila.

„To je Fifinka! Neboj se, nic ti neudělá! Pojd! Co tě ke mně vede?“

„Lhala Helenu za ruku. Předšň byla temná, mramorového okna, plná skříní a harampádí. Pod obrazem prskalo věčné světlo. Obě ženy seděly u kuchyně, která působila dojmem zaniklé civilizace a věčného smutku.“

„Sedni si sem!“ poroučela teta Heleně a ta usedla na pokraj vydrhnuté lavice, nemohouc se soustředit k vyznání. Pozorovala zatím svou tetu, malou pohyblivou vdovu po úředníčkovi, zestárlou v šetření a uskromňování se. Paní Rozamová byla věčně oblečena v černý, upnutý, šat, který nemohl ničeho zrazovat ani napovídat, poněvadž na jejím asketicky vyzáblém těle ničeho k zradě a nápovědi nebylo. Měla drobný obličej s vysedlými kostmi, oči jízlivě pichlavé a ostrý nos pražských klepen. Její celý profil se skládal pouze z přímek a vyjadřoval savoir vivre své majitelky: „Jsem přísná a šetrím!“

Fifinka se dobatolila k Heleniným nohám. Byl to šeredný, olysalý psík chraplavého hlasu a vypoulených očí, které seděly v lebce jako černé višně ve spáleném, nepodařeném koláči.

„Tak mluv, holka! Proč jsi přišla?“

„Přišla jsem vám říci, tetičko, že jsem doma lhala!“

„A to jdeš říci mně? Od toho je kněz! Ten ti odpustí; já ne! A proč jsi lhala?“

„Řekla jsem, že mi píšete, abych k vám přijela a zatím jsem jela do Prahy za...“

„Za nějakým flamendrem, viď?“

„Tetičko!“

„A teď jdeš ke mně, abych taky lhala a potěšila tě?“ Teta se mentorsky ohlížela na Heleně. „Ó, ne, milé děvče, ó ne, tohle já sama nepovědomost nevezmu!“

A když Helena jen hlavu klopila a nevěděla, zahořekovala vdova náruživě: „Tvá matka — dej jí pámbu lehké odpočinití — byla taky taková! To máš po ní pěkné dědictví! Tak mluv, řekni, co jsi provedla?“

Helenin hlas zakolísal, ale pak se upevnil a žaloval. Nesváděla na nikoho svou vinu. Byla sama a chtělo se jí žít. Všechno v ní jaksi volalo, nevěděla proč, ale podlehla...

„Pro svaté rány Ježíše Krista! Ty jsi padla?“

Čisté, téměř zářivé Heleniny oči potkaly se s očima tetinými.

Vyčetla v nich opovržení, hnus a — radostnou povýšenost. Paní Rozamová byla ráda, mohla-li se mravně pohoršovat. Mravní pohoršení — to byl svátek pro její zbožnou, katolickou duši. Požehnala se svatým křížem, aby pevněji čelila svodům ďáblovým a započala svůj výslech:

„Kde jsi ho poznala?“

„U nás, doma!“

„Kdo to je? Jak dlouho jsi ho znala?“

„Asi čtrnáct dní!“

„A to jsi se hned s ním spustila?“

„Tetičko!“

na propukla v pláč.
„Někde je toho pravého slova! Spustila jsi se?“
„Můžeme...“
„Kdybys měla pořádné modlitby, ne-
by se ti to! — A kde?“

„Tam, za vrchem, na pasece!“
„Jako zvířata! Jednou nebo víckrát?“
„Já už nevím... Tetičko, tetičko, nemuč mne
už! Já jsem tolik nad tím nešťastná!“

Helena se svezla na kolena a zoufale za-
hořekovala: „Mně na tom nic nebolí než to,
že jsem s láskou nepodlehla lásce, ale jenom
chtění! Já si vždycky všechno jinak předsta-
vovala, jinak kreslila, jinak vysnila! Já vždy
myslela, že tomu prvnímu musím patřit na věky
a ono se zatím všechno stalo jenom tak, jako
u jiných, bez kouska duše a zvláštních radostí.
Tetičko, tetičko, já tě nejdu prosit o pomoc ani
o slitování nebo odpuštění, já se jdu jenom
k tobě vyplakat a pak zase odjedu k nám, kde
nikdo nic neví! Mně se to ani nezdálo hří-
chem, poněvadž hřích nemůže být tak čistě a
mile krásný a myslím, že ani pánbu mi ne-
zazlívá a...“

„Nehřeš, nehřeš!“ vykřikl hystericky černý,
přímkový stín. Fifinka zakašlala. Stín zalomil
divadelně rukama: „Nehřeš, nehřeš, nebo sjede
blesk do tohoto domu a rozmete ho do posled-
ního prášku. Ty jsi snad myslela, že pánbu

nejde v tvém pečení se zalíbení? A
ani pravé lítosti ani pravého pokání?“
„Proč bych litovala toho, čeho ne-
mám? Mně není líto mé lásky, mně jenom
mne nechal stát jako snad každou jinou“

„A že tě už nechce!“
„Nechce?“ Helena se trpce usmála. „Nechce?
Chtěl by mne zase, ale jenom na chvíli, jenom
tak — ty víš! A já bych se mu zase dala, jenom
kdyby...“

„Ven! Jdi ven! Jdi ven a neurážej můj dům!“
Paní Rozamová učinila před sebou znamení
kříže. Pohlédla na jarmareční svaté obrazy,
které visely na začernalé zdi kuchyně a cupala
rozčileně ke kropence, aby postříkala Helenu svě-
cenou vodou. „Mluvíš se mnou jako lehká holka,
jako holka bez studu a cti v těle! Obrať se k bo-
hu!“ volala fanaticky, „a zeptej se ho, jestli
ti odpustí!“

Heleny oči zšedly. Spáchala skutečně hříchy?
Bylo v jejím počínání něco, co by mohlo urazit
boha, kterého si představovala vždy jako vše-
slitovníka, nikdy však jako nesrdečného, ješit-
ného nepřítele?

V temné, smrákající se kuchyni stály proti
sobě dva světy. První, vysušený na kost kate-
chismickými zásadami a proniknutý přísným ná-
zorem na chyby bližních, bouřil se a třásl se
odporem i jakýmsi sadistickým, erotickým po-
drážděním. Druhý, slunný a čistý, příroda sama,

PDF-XChange Viewer
Click to buy NOW!
www.docu-track.com

teprve divit, že se mraky stahují, když začne něco přirozeného a samozřejmého. Helena byla zmatena. Neznala dobře své tety. Jen, že je zbožná a chodí do kostela den co den. „Modlářka!“ říkával otec. „Kouše pámbóhu paty!“ Ale přes jeho pošklebky a posměšky zdála se teta Heleně býti spásou celé rodiny, prostředníkem mezi lidmi a bohem, poněvadž s ním důvěrně obcovala a pronášela úsudky i rozsudky jeho jménem. Nečekala však, že tento vzor křesťanské lásky dovede tak stroze zatracovat, neodpouštět a lát! Myslela, že vloží svou pobluzněnou hlavu do tetina klína, vypláče se, vyslechne moudré a tišivé rady a půjde usmířena na nádraží. Ale teď... teď... teď se jí zdá, že skutečně spáchala něco hrozného a nenapravitelného. I teta nad ní láme hůl. Bože můj! Ale jenom tu hůl láme, pomocné ruky nepodá!

Zvedla se ubitě a malátně. Zašeptala: „Tak mi to odpusťte, tetičko, že jsem se na vás vymluvila. Já zase půjdu!“

„Nikam nepůjdeš!“

Pichlavé oči si uvědomily, že je zde nutno něco katolického vykonat.

„Zůstaneš u mne!“

„A co otec?“

„Ten se nezfantí, nepřijedeš-li! Nebo!“ tetin hlas řezal jako břitva, „nebo mu mám napsat, co se s jeho dcerou stalo? Vidiš, to nechceš“,

PDF-XChange Viewer
Click to buy NOW!
www.docu-track.com

ironisovala Helenin bojácný pohled. „A dopřít bys šla, tak jak jsi, plná hříchů, zblázněná, zbláďačelá? Jsi špatná! Jsi špatná!“ opovrhovala povýšeně, „ale já ti pomohu!“ slábla, „pro Krista a jeho smrt!“

To byla vysvobuzující slova! Helena znovu usedla a rozhlédla se uklidněněji.

Teta rozsvítila malou petrolejku, nasadila brýle a šmátrala se ke skříni, kde měla uloženy náboženské knihy.

„Projdeme spolu svatou knížku, theologii morálky od svatého Alfonse Maria de Liguori, doporučenou od papeže Pia desátého a Lva třináctého všem bloudícím katolíkům. Zůstaň, kde jsi!“ rozkázala chvějícím se hlasem, „já ti přečtu, co svatý Alfons Maria de Liguori o tvé vině soudí!“

Listovala.

Helenu přeběhl mráz. Seděla ve tmě, ozářována žlutým a červenavým světlem petrolejky, působící dojmem krvavých, nemocných očí. Filinka chrápala, dusíc se tloušťkou a tetiny rty se změnily v tenkou, bezbarvou přímku, tisknouce se k sobě namáhavě a úsilovně.

Listy mastně mlaskaly. „Půjdeš zítra k zpovědi a přijímání, abys se zbavila svého hříchu.“ Teta se dívala na Helenu studeně a řezavě přes brýle. „A teď poslouchej!“

Hlas paní Rozamové se zachvěl v extasi a rozsekával ticho úsečnými slabikami:

„Dcero má, neuvažuješ, že jsi vedla život duše zatracené? Nepozoruješ neřesti, kterou spáchala?“

...tče náš, jenž jsi na nebesích...“
...na nebesích,“ opakovala ozvěnou He-

...„Posvěť se jméno tvé, přijď království tvé...“

...„...království tvé...“

...„Jako v nebi...“

...„...tak i na zemi!“ došeptávaly horoucně mladé rty. Ostrý, asketický hlas tetin se fanaticky rozšvihal, bičoval temnotou úporně pronášenými žádostmi modliteb a zabral se do sebe s jakousi hypnotisující se vášní.

Jednotlivé výkřiky litanií zůstávaly však bez ozvěny a když se ze zanícených probuzená paní Rozamová obrátila, aby řekla Heleně na dobrou noc několik zbožných katolických sentencí, spatřila v rudé záři věčného světla její mladé pružné tělo spokojeně na holé zemi oddechující. Jenom kolem úst rostl zatrpklý tah a vrýval se vráskovitě do pleti.

Paní Rozamová zaváhala.

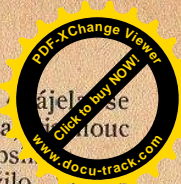
Má? Nemá?

Posléze se jí přece zzelelo uštvané neteře a neprobudila ji. Zasyčela jenom povýšenou nadávkou a vklouzla, odstrojujíc se trochu rozčileně, pod duchnu hubenou jako ona sama.

Něco zavrňelo a zachřčelo.

Filinka se škrábala do postele své paní.

Vdova vztáhla rychle ruku, uchopila opatrně fenku a přitiskla si její olýsalou kůži na nahé tělo, usmívajíc se zálibně pod tímto teplým dotekem. A pak si několikrát se sebou živě představila, jak asi byla Helena líbána, s jakou asi

náruživostí byla celována a dobytá, přejel se cizím zážitkem jako vlastním a usnula, přitiskla se k svým hubeným kolenům chrčícího ps...

Potom přišlo nevlídné ráno. Mžilo. Slnko se toulalo nad mraky nabíjejíc je teplem. Hodiny ze sousedního bytu odbily pátou.

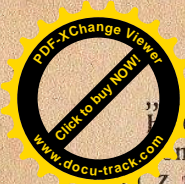
Helena bděla.

Nevyspalá, celá rozlámaná vyšla s tetou z domu, pospíchala za ní ulicemi a bojácně vešla do kostela svatého Ignáce, kde — dle tetina domnění — měla nalézt své smíření.

Kostel neútočně studil. Helena si vzpomínala, jak pohané radostně uctívali své bohy na vysokých, sluncem zalitých kopcích, jak ověnění tančili kolem jejich oltářů a nechvěli se bázni před nimi a nechvěli se bázni před jejich nelítostnou, přimačkávající dlaní. Ale zlato oltářů, rozčilující zápach kadidla, blikající světla a kroky, dunící slavnostně v chrámové prostora, zakazovaly jí každou vzpouru proti neviditelné vrchnosti, knězem reprezentované. Je bůh? Není boha? Nevěděla. Ale tolik lidí v něj věří! Tedy asi je! Je to však onen stařec, který se vážně z mraků dívá? Je to jeho oko, které se na ni poulí ze symbolického trojúhelníku? Je Kristus jakýmsi císařem, obtáčejším se dvorem andělů, císařem, který má na zemi svého hofmistra a na tisíce dobře placených služebníků? Rozumí Kristus pouze latinsky? Je-li bohem, lze k němu mluvit duší a ne prostřednictvím člověka.

Zakolísala.

Ale teta, jako by vystihla její pochyby, zasyčela poučlivě:

oytuj své svědomí!“

ena sklonila hlavu a pomyslela si:
„nad přeci... snad přeci mne bůh osvo-
z mé bolesti!“ —

Potom poklekla u zpovědnice a zahlédla dře-
věnou mřížkou tlustého kněze. Nezalekla se ho.
Řekne mu všechno. Umínila si tak pevně.

Vracejíc se do dětských let, nalezla ve své
paměti naučenou zpovědní formuli a zajikla se:
„Zpovídám a vyznávám se bohu všemohou-
címu a vám, otče duchovní, na místě božím, že
jsem se od své poslední zpovědi...“

Kněz se ve zpovědnici několikrát zavrtěl a
uveleboval se na sedadle poněkud úzkém.

„Milovala jsem!“ řekla pak Helena prostě,
„hřešila jsem láskou!“

„Dobře, dcero!“ usmál se samolibě zpo-
vědník, „dobře, že se vyznáváte! Ale musíte mi
říci, jak!“

Krev, snad všechna krev Helenina těla vjela
tryskem do spánků, zaplavila líce, nadula krční
teply a rozbuchala její srdce.

„Hřešila jsem, jako hřeší ženy!“ zašeptala.

„Vaše stydlivost, milá dcero, vnuká mi ne-
důvěru v dokonalou pravdu vašich slov.“ Kně-
zova řeč zněla lísavě a domlouvavě, prosívána
jsouc mřížkou zpovědnice. „Hřešila jste jako jiné
ženy. Kterak víte, jak jiné ženy hřeší?“

„Slychala jsem o tom.“

„A zúčastnila jste se hovoru?“

„Ano!“

„Mluvila jste tedy ráda a často o věcech
nestydatých. Vidíte!“ rozstarostlivěl se knězův

šepot, „vidíte, bývala byste mi zamlčela — třes
nevědomky — těžký hřích! Ale ne... se!
Proto jsme zde my, služebníci boží, v
vám na zapomenuté hříchy upozornili a va-
met osvěžili.“

Šepot knězův přešel do vyšší, rychlým dý-
cháním podporované tóniny.

„Wormský biskup Burchard, pastýř o své
stádo starostlivý, předepsal nám zpovědníkům
otázky, jimiž se máme při zpovědi dívek řídit.“

Tělnatý páter vylovil ze záhybu svého rou-
cha knížku a mrskl okem po Heleně. Zhlédl
krásnou, zrůměněnou tvář a oči horečně se lesk-
noucí, viděl rty strachem roztřesené a zálibně si
mlaskl.

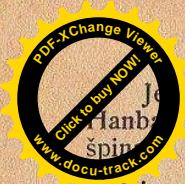
Otevřel zpovědní zrcadlo a přelétl zběžně
jeho první otázku:

„Fecisti quod quaedam mulieres solent,
quoddam molimen aut machinamentum in
modum virilis membri ad membranam tuae vo-
luptatis et illud loco verendorum tuorum aut
aluptius cum aliquibus ligaturis, ut fornicatio-
nem faceres cum aliis mulieribus, vel alia eo-
dem instrumento, sive alia tecum?“

Helena cítila během jeho mlčení, že se prkna
pod jejími koleny rozžhavují a že na ni padá
něco děsného, neviditelného, nějaký přízrak zlý
a oslizlý. Kněz si ovlažil jazykem rty a zeptal
se otcovsky:

„Činila jsi snad, co jistě ženy činívají a co
biskup Burchard ve své prozíravosti tázati se na-
kazuje, činila jsi snad, že jsi nějakým nástrojem.“

Jedním z dalších slov už Helena neslyšela. Hanba, užasná hanba ji zatopila, uchopila se jí rukou a mrštila jí do páchnoucího bahna.

To, o čem nikdy v životě neslyšela, o čem vůbec nevěřila, že by mohlo být, o tom dovídala se v kostele, na místě božím. Zdálo se jí, že je septem kněze svlékána a brutálně dotýkána, zdálo se jí, že omdlí a jen matně, mechanicky, téměř v bezvědomí zašeptala: „Ne!“

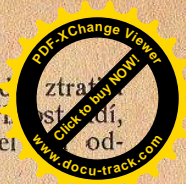
Rozdrážděná, sádlem zateklá očka knězova se rozjiskřila. Rozpaky dívčiny mu zalahodily. Proto si přečetl další otázky, aby je pak mohl rychleji předkládat:

„Fecisti quod quaedam mulieres facere solent ut jam supra dicto molimine, vel alio aliquo machinamento, to ipsa in te solam faceres fornicationem?”

Fecisti quod quaedam mulieres facere solent, quando libidine se vexantem extinguere volunt, quae se conjungunt quasi coire debeant ut possint, et conjungunt invicem puerperia sun, et sic, fricando pruritum illarum extinguere desiderant?”

Fecisti quod quedam mulieres facere solent, ut succumberes aliquo jamento et illud jumentum ad coitum qualicumque posses ingenio, ut sic coiret tecum?”

Zadýchal se, překládaje latinské otázky wormského biskupa zrychleněji a zrychleněji, klada důraz na jejich choulostivost, ohřívaje si své studené, masité ruce na Helenině vzbuřeném studu. A když jí dával rozhršení a Helena

se vypořádala z hrozného koutku, když svou poslední víru v dobrotu a smířlivost přestala, nastavil jí štolu k políbení a provázel ji odchodem sladce křesťanským úsměvem.

Ožila poněkud, když přijímala boha, začarovaného do plátku hostie a vyšla z kostela ven sestárlá o deset let. Stárla včera, stárla dnes, život se kolem ní řítil ku předu a šklebil se na ni špatností, nízkostí, necudností a hanbou. A co spáchala? Co spáchala?

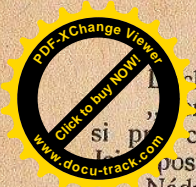
Dala se milovanému člověku z lásky.

Teta našlapovala vedle ní na paty, šla slavnostně rozdruděná a blahosklonně milostivá, floukla do chodníku podpatky a chvílemi šlehla pátravým zrakem po Heleně, co ona, co asi ona...?

„Kdyby,“ rozhodla se náhle, „kdyby se stalo a tys pocítila, že se s tebou děje nějaká změna, nezapomeň na pražskou tetu, která ještě nikdy nikoho z příbuzenstva bez pomoci a útěchy boží nenechala.“

„A co bys... ty... jak bys mi...?“

„Pomohla? Pomohu, poněvadž ani bych nesnesla pomyšlení, že by v naší rodině, až dosud bezúhonně, mělo něco přijít na svět bez posvátného stavu manželského. Ale neboj se,“ tišila Heleninu zřejmou úzkost, „snad nejsi tak chytlavá jako tvoje máma, dej jí pámbu věčnou slávu a lehké odpočinutí. Ta taky jako ty...“ — teta se nervosně ohlédla — „víš, nu, proč to tajit, zapomněla se s tvým tátou jednou po muzice a ty jsi se tenkrát narodila, sotvaže máma přišla z kostela s věncem na hlavě.“

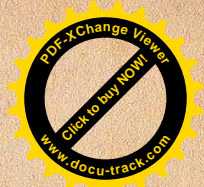
...házely k nádraží.
 ...n uzél a koš si u mne nech, abys měla
 ...si pro co přijet; nevrátíme se. A doma nelží.
 ...posvěcující milosti boží! Nezapomeň na to!"
 Nádraží zdravě oddychovalo. Vlaky — zdálo
 se — hrály si na honičku po protínajících se
 kolejích.

Plna nadějí a lásky přijela včera ráno do
 Prahy. A dnes odjíždí smutná, ubitá.

A proč?

Poněvadž byla duší příliš čista a nedovedla
 se přetvařovat.

To byl počátek viny Heleny Rottrové.

Probouzela se za teplých smírlivých nocí a
 vyhlížela z okénka jejich statku. Vedlo do za-
 hrady. Stály tam jabloně s kulovitými korunami
 i hrušky metlicovitě k nebi vypjaté, voněl tam
 hořce černý bez a tráva šfavnatě vyrůstala ko-
 lem kmenů lišejníkem potáhnutých, který jim
 dával šedězelenou patinu. Pokud se měsíc ne-
 zvětšil a noc trpěla temnem, neosvětlována jeho
 anemickou pochodní, nebývalo Heleně do pláče.

Upokojovala ji kompaktní massa tmy všech-
 no pronikající, stromy neměly pohádkovitých od-
 stínů, neměníce se měsíčním reflektorem v ku-
 lisu krajkovitě vyřezávanou. Noční oddech spa-
 nilého léta vstupoval do její duše, mírně tempo
 svěhlavě protivných myšlenek.

Ale když jednou po těch těšivých nocích
 utkvěla na klenbě hvězdami propálené bělostná
 ampule a dštila do nedozírné hloubi pod sebou
 narcisově bílé světlo, přitiskla Helena tvář na
 malou tabulku okénka a omžila jí bohatými
 slzami.

Neboť se v ní ničeho neměnilo, příroda
 zapomněla jí připomenout její ženství a Helenino
 nitro stálo na prahu onoho tajemna, oněch zá-
 zračných procesů a geniální práce buněk, které
 ženu štěpí, rozdvoují, zatlačující její já do po-
 zadí, měníce ji v žírnou půdu, nutnou, účelnou
 a předurčenou pro vzrůst budoucí bytosti.